

Arrest

nr. 62 392 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 2 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 maart 2011 tot weigering tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 8 februari 2011 aangetroffen op het Belgische grondgebied. Er werd haar die dag een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

1.2. Op 11 februari 2011 diende verzoekster een asielaanvraag in.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 17 februari 2011, gelet op artikel 9.4 van de de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten

wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Tsjechische autoriteiten om de terugname van verzoekster.

1.4. Bij schrijven van 15 maart 2011 willigden de Tsjechische autoriteiten het terugnameverzoek in.

1.5. Op 18 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde [M. S.]

[...]

van nationaliteit: Oezbekistan (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Tsjechië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene werd op 08.02.2011 aangetroffen te Ranst. Omdat de betrokkene niet in bezit was van de voor verblijf vereiste documenten werd ze met toepassing van artikel 7, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 aangehouden en overgebracht naar het Repatriëringscentrum l27bis, waar ze op 11.02.2011 een asielaanvraag indiende. De betrokkene is in bezit van paspoort van Oezbekistan n° CA2240771 afgegeven te Tasjkent op 31.03.2006 en geldig tot 15.05.2009. Dit paspoort is voorzien van een verblijfstitel van Tsjechië met nummer CZE0663622 afgegeven op 12.11.2008 en geldig tot 11.11.2010. De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor dat ze van 04.10.2007 tot aan haar vertrek naar België op 03.06.2010 in Tsjechië verbleef. Ze verklaarde dat ze het grondgebied van de Lidstaten niet verliet. Op 17.02.2011 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Tsjechische instanties, die op 15.03.2011 instemden met ons verzoek op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003.

Aan de betrokkene werd gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde dat ze een reden had om België te kiezen als asielland, maar specificeerde dit niet. Ze stelde wel een relatie te hebben met een Belgische onderdaan, die ze na haar aankomst in België zou hebben leren kennen. Ze ondernam naar eigen zeggen reeds stappen om haar situatie te legaliseren. We wijzen erop dat de betrokkene deze relatie met een Belgische onderdaan niet expliciet vermeldde als reden voor haar keuze van België als asielland. We wijzen er in dit verband ook op dat de betrokkene pas een asielaanvraag indiende nadat ze op 08.02.2011 het voorwerp was geworden van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en de stelling dat ze expliciet België koos als land waar ze asiel wou vragen dan ook betwistbaar is.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 hebben betrekking op gezinshereniging met personen, die de vluchtelingenstatus verwierven en met asielzoekers en kunnen in dit geval niet worden ingeroepen. De loutere verklaring van de betrokkene dat ze een relatie heeft met een Belgische onderdaan impliceert niet dat haar asielaanvraag met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003 door de Belgische instanties zou moeten worden behandeld. We wijzen er in dit verband op dat de betrokkene verklaarde sinds 04.06.2010 in België te verblijven. Ze verbleef in België zonder de daartoe vereiste toelating en maakte blijkens de elementen van het dossier geen gebruik van de voor gezinshereniging voorziene wettelijke procedures.

Betreffende de mogelijke opmerking dat een overdracht aan Tsjechië een inbreuk zou betekenen op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) moet worden bekeken of er ook sprake is van een bestaand gezinsleven. We merken op dat artikel 2, i) van Verordening 343/2003 een gezinslid omschrijft als : "... de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokkene lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht". Artikel 40bis, §2, 20 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd : "...de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon". We merken op dat de betrokkene verklaarde dat ze haar partner na haar aankomst in België in juni 2010 leerde kennen, wat betekent dat er sprake kan zijn van een relatie van hoogstens 7 à 8 maanden. Er is ook geen sprake van een bij wet geregistreerd partnerschap. Het feit dat beide personen ook effectief op één adres zouden samenwonen is onvoldoende en geen grond voor verblijfsrecht. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een duurzame en stabiele relatie en een overdracht aan Tsjechië geen inbreuk is van artikel 8 van het EVRM.

Er moet verder worden opgemerkt dat Tsjechië met het akkoord van 15.03.2011 op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 niet alleen instemt met de overname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar asielaanvraag. Dit betekent dat de Tsjechische instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag.

Tsjechië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Tsjechische autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimum-normen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Tsjechië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Tsjechië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen vrees tegenover de Tsjechische instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf in Tsjechië die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene stelde op uitzondering van haar Belgische partner geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Tsjechische instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Tsjechische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Tsjechische instanties."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend. Aangezien de procedure voor de Raad bijgevolg kosteloos is kan geen gevolg gegeven worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur.”*

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Een vreemdeling die nauwe banden heeft met een Belg, zoals verzoekster in casu die een relatie heeft met dhr.[R. H.], met wie zij samenwoonde, kan zich op dit gegeven beroepen om op basis van art. 8 EVRM aanspraak te maken op legaal verblijf.

Het EHRM hanteert twee criteria bij de interpretatie van het begrip “familie of gezins leven”. Ten eerste wordt nagegaan of er een band van bloed- of aanverwantschap is en ten tweede wordt gekeken of de familiale band voldoende hecht is (Commissie rapport in de zaak Berrehab / Nederland, ECRM, 7 oktober 1986, nr. 10/730/84).

Het tweede criterium is doorslaggevend.

Bloed- of aanverwantschap is geen absolute vereiste om een beroep te kunnen doen op art. 8 EVRM. Bijgevolg kan het recht op een familie- of gezinsleven worden ingeroepen door alle personen die de facto een gezin vormen, zoals bv. samenwonenden.

Dit recht beperkt zich dus niet tot relaties in het kader van een huwelijk.

Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang gehecht worden aan de omstandigheden of de betrokkenen samenleven, hetgeen in casu het geval is, en aan de duur van de samenwoning, in casu sedert juni 2010, dus een 7 à 8 tal maanden.

In casu is het duidelijk dat ingeval van verwijdering van verzoekster van het Belgische grondgebied, het voor haar quasi onmogelijk wordt om een familieleven te leiden of verder te zetten, met haar huidige partner, die de Belgische nationaliteit heeft.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le cons[eil] d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560).

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens rekening wordt gehoude[n] met de familiale situatie van verzoekster, weze de lopende relatie en samenwoning van verzoekster en dhr.[R. H.].

Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.”

4.1.2. Verweerder werpt het volgende op:

"In een eerste middel poneert verzoekster een schending van art. 8 EVRM. van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). van het redelijkheidsbeginsel- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster verwijst naar haar relatie met dhr. [R. H.] en stelt dat zij op basis van art. 8 EVRM aanspraak kan maken op legaal verblijf.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters kritiek geen afbreuk kan doen aan de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op afdoende wijze gemotiveerd dat een overdracht naar Tsjechië geen schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

[...]

Verzoeksters ontkent deze vaststellingen niet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft wel degelijk rekening gehouden met de door verzoekster aangehaalde elementen doch heeft geoordeeld dat een overdracht naar Tsjechië geen inbreuk vormt op art. 8 EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken. en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief."

4.1.3.1. De Raad dient te duiden dat artikel 8 van het EVRM het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven' definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt, zoals reeds gesteld, evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad merkt op dat verzoekster verwijst naar het feit dat zij een relatie heeft met een Belgische man. Er is evenwel geen sprake van een huwelijk of een wettelijke samenwoning. De precieze aard en duurzaamheid van de beweerde relatie tussen verzoekster en de heer R. H. kan door de Raad aan de hand van de voorgelegde stukken niet vastgesteld worden, zodat niet blijkt dat deze relatie valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

In de veronderstelling dat er toch sprake zou zijn van enig gezinsleven in de zin van voormelde wetsbepaling moet echter worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet kan beschouwd worden als een inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekster, nu deze beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. In de bestreden beslissing wordt slechts vastgesteld dat de Tsjechische autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag en dat zij teruggeleid zal worden naar Tsjechië.

Tevens moet worden gesteld dat verzoekster ook niet aantoont dat er enige positieve verplichting op de Belgische autoriteiten zou rusten om haar tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Verzoekster betoogt weliswaar dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven zou kunnen uitbouwen (cf. RVS 28 augustus 2008, nr. 3291 (c)).

Onder deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

4.1.3.2. In zoverre verzoekster stelt dat de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur geschonden zijn omdat verweerder geen rekening zou gehouden hebben met haar relatie met de heer R. H. kan de Raad slechts vaststellen dat de stelling van verzoekster feitelijke grondslag mist. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder wel degelijk de door verzoekster aangehaalde relatie met een Belgisch onderdaan bij de besluitvorming heeft betrokken.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de rechten van de verdediging en van het fair play-beginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermin[g]sstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst.

De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De asielinstanties dienen thans niet enkel [te] onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermin[g]sstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie in Oezbekistan, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Oezbekistan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing naar de grens te geleiden, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door bovendien zomaar zonder enig onderzoek de aanvraag van verzoekster te gaan afwijzen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad aangezien door verzoekster thans nooit in een uitgebreid interview zijn argumentatie terzake kan naar voor gebracht worden.”

4.2.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder het volgende:

“[...] Verzoekster kan zich niet op ontvankelijke wijze beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG.

Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de wet van 15.09.2009 bepaalt:

“Deze wet zet onder meer de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn 2004/81 EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde

autoriteiten wordt gegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, om in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Terwijl verzoekster zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

De verwerende partij laat voorts gelden dat verzoekster niet dienstig een schending kan voorhouden van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet en stellen dat niet wordt gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Immers, de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 51/5 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is beperkt tot de vaststelling of een andere lidstaat al dan niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria.

In casu werd beslist dat Tsjechië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster en werd deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Tsjechië heeft de terugname uitdrukkelijke aanvaard en staat derhalve verder in voor de behandeling van de asielaanvraag.

Bij de toepassing van art. 51/5 van de Vreemdelingenwet is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dan ook niet bevoegd om na te gaan of verzoekster voldoet aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

[...]”

4.2.3.1. Allereerst dient te worden gesteld dat verweerder terecht opmerkt dat de richtlijn 2004/83/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

4.2.3.2. Daarnaast moet worden benadrukt dat op verweerder, overeenkomstig artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, de verplichting rust om de Staat vast te stellen die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de vreemdeling die een dergelijke aanvraag indient in het Rijk. Aangezien in voorliggende zaak werd vastgesteld dat de Tsjechische autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster – gegeven dat niet betwist wordt –, kwam het de Belgische asielinstanties niet toe om de asielaanvraag van verzoekster aan een inhoudelijk onderzoek te onderwerpen en een standpunt in te nemen inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende derhalve niet gehoord te worden omtrent de motieven die er haar toe brachten een asielaanvraag in te dienen. Zij kan daarom niet gevolgd worden in haar stelling dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van de verdediging en het fair play-beginsel geschonden werden. De Raad wijst er tevens op dat verzoekster uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, nu zij er van uitgaat dat deze beslissing tot gevolg heeft dat zij verplicht wordt naar Oezbekistan terug te keren, daar waar in de bestreden beslissing aangegeven wordt dat zij “zal teruggeleid worden naar de bevoegde Tsjechische instanties.”

4.2.3.3. Rekening houdende met het feit dat verweerders taak beperkt was tot het bepalen van de Staat die bevoegd was voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster en verweerder niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus houdt verzoekster ten onrechte voor dat de motiveringsplicht miskend

werd omdat verweerder naliet te motiveren *“waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden.”*

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 15.c van de richtlijn 2004/83/EG, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto 13 van het EVRM en van de materiele motiveringsplicht.

Haar uiteenzetting luidt als volgt:

“Verwerende partij diende zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan doch enkel gesteld dat verzoekster terzake zelf geen motieven had aangebracht.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.”

4.3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van het artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG en het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet benadrukt de verwerende partij dat verwerende partij zich niet op ontvankelijke, noch gegronde wijze kan beroepen op deze artikelen.

De verwerende partij kan dienaangaande dienstig verwijzen naar zijn repliek op verzoeksters tweede middel.

Verzoekster stelt in haar derde middel dat in de bestreden beslissing een onderzoek diende te gebeuren naar een mogelijke schending van het art. 3 EVRM.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekster er een verkeerde lezing van de bestreden beslissing op nahoudt.

Immers de bestreden beslissing motiveert betreffende een mogelijke schending van art. 3 EVRM het volgende:

Er moet verder worden opgemerkt dat Tsjechië met het akkoord van 15.03.2011 op grond van artikel 9(4.) van Verordening 34312003 niet alleen instemt met de overname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar asielaanvraag. Dit betekent dat de Tsjechische instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderden naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag. Tsjechië

ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM,). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Tsjechische autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Tsjechië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Tsjechië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen vrees tegenover de Tsjechische instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf in Tsjechië die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene stelde op uitzondering van haar Belgische partner geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Tsjechische instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM

Verzoekster kan derhalve niet ernstig voorhouden dat betreffende een mogelijke schending van art. 3 EVRM niet werd gemotiveerd.

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel inhoudt dat verzoekster wordt overgebracht naar Tsjechië m.o.o. de behandeling van haar asielaanvraag.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992.Arr. Cass, 1993.1, 148).

Verzoekster blijft ter zake vaag en brengt geen concrete gegevens naar voor of legt geen bewijskrachtige stukken voor.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn."

4.3.3.1. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van een bepaling van de richtlijn 2004/83/EG kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

4.3.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 iuncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht, moet opnieuw benadrukt worden dat – in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen – de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing heeft slechts tot gevolg dat zij wordt teruggeleid naar Tsjechië, alwaar zij haar asielaanvraag kan laten behandelen. Verzoekster weerlegt voorts de argumentatie van verweerder niet dat er geen gegevens zijn waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij in Tsjechië het slachtoffer zou kunnen worden van handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM en dat haar asielaanvraag er conform de

Europese richtlijnen zal behandeld worden. De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK